

אחדות- צו השעה- לפרשת צו

ויקרא פרק ו פסוק א (פרשת צו) - ו (פרשת צו)

(א) וידבר יקוק אל משה לאמר:

(ב) צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו:

(ג) ולבש הפהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח:

(ד) ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור:

(ה) והאש על המזבח תוקד בו לא תקבה ובער עליה הפהן עצים בבקר בבקר וערף עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים:

(ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תקבה: o

א. תרומת הדשן- יסוד הענוה- המצווה

רבינו בחיי ויקרא פרק ו פסוק ג (פרשת צו)

הודיענו בכאן שאף הרמת הדשן שהיא עבודה קלה צריכה בגדי כהונה.. ולמדנו מזה כי גם במצות הרמת הדשן שהיא עבודה קלה צוה הקדוש ברוך הוא שיתהדר בה הכהן לפניו שילבש בגדי כהונה ובהם ירים את הדשן, וכל זה הערה ודרך חיים לכל מי שמתקרב להקב"ה באחת מהעבודות, או מי שמתעסק באחת ממצותיה של תורה שיתהדר לפניו יתברך בעשותו אחת מכל מצות ה' שישפיל כבוד עצמו לכבוד הש"י אפילו בעבודה קלה שבהן. וכן דוד ע"ה אמר: (תהלים נז, ט) "עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר", "עורה כבודי" אין כבודך חשוב כלום אצל כבוד קוני וכתוב: (שמואל - ב ו, יד) "ודוד מכרכר בכל עז לפני ה'", וכתוב: (שמואל - ב ו, כב) "ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני" וגו'.

ב. התמידיות

"אש תמיד"

רש"י ויקרא פרק ו פסוק ו (פרשת צו)

(ו) אש תמיד - אש שנאמר בה תמיד, היא שמדליקין בה את הנרות, שנאמר בה (שמות כז כ) להעלות נר תמיד, אף היא מעל המזבח החיצון תוקד:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף מה עמוד ב

נאמרה אש בקטורת, ונאמרה אש במחתה ומנורה, מה להלן בסמוך לו - אף מחתה ומנורה בסמוך לו, תלמוד לומר אש תמיד תוקד על המזבח לא תקבה - אש תמיד שאמרת לך לא תהא אלא בראשו של מזבח החיצון.

ג. לא תאפה חמץ

ויקרא פרק ב פסוק יא (פרשת ויקרא) - יג (פרשת ויקרא)

(יא) כל המנחה אשר תקריבו ליקוק לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליקוק:

(יב) קרבן ראשית תקריבו אתם ליקוק ואל המזבח לא יעלו לרים ניחם:

(יג) וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח: o

ר' חיים פלטיאל ויקרא פרק ב פסוק יא (פרשת ויקרא)

שאור ודבש לא תקטירו. לפי ששניהם סימן ליצר הרע הממתיק העבירה ולבסוף מחמצת כשאור.

דעת זקנים מבעלי התוספות ויקרא פרק ב פסוק יא (פרשת ויקרא)

(יא) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו. לפי שאמר הקדוש ברוך הוא על כל קרבן תקריב מלח והללו אין מקבלין מלח:

רבינו בחיי ויקרא פרק ב פסוק יא (פרשת ויקרא)

וע"ד הפשט: כי הקרבן לכפר בו כל עונותינו, ולולא המסית והמדיח שהוא יצר הרע לא היה אדם חוטא ולא היה צריך לקרבן כלל, והשאור והדבש הן הן יצר הרע עצמו, כמו שאמרו רז"ל (מכילתא פסחא ה ב) לענין חמץ ומצה בפסח צריך אדם לפנות לבבו מיצר הרע, והוא שאמרו: (דברים טז, ג) "לא תאכל עליו חמץ", לענין קרבן פסח, וקרבן פסח היה כפרה על עבודה זרה שעבדו במצרים, ולכן הוא מרחיקם מיצר הרע שלא לשוב לעבודה זרה. ודבש גם כן יצר הרע, כי דב"ש בגימטריא אשה, והאשה היא יצה"ר, כי כן מצינו באדם הראשון כשחטא אמר: (בראשית ג, יב) "האשה אשר נתת עמדי", רצה לומר יצר הרע שיצרת בי, והאשה אמרה: (שם, יג) "הנחש השיאני", וזה סוד נחש והאשה והאיבה, ולכן הורחקו השאור והדבש מהקרבן כי לא יתכן שני הפכים בנושא אחד, ועוד כי היה נמצא טובל ושרץ בידו, ודי למבין.

ד. שמן המשחה

ויקרא פרק ח פסוק א (פרשת צו) - יג (פרשת צו)

(א) וידבר יקנוק אל משה לאמר:

(ב) קח את אהרן ואת בניו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואת פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות...

(י) ויקח משה את שמן המשחה וימשח את המשכן ואת כל אשר בו ויקדש אתם:

(יא) ויז ממנו על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכיר ואת כנף לקדשם:

(יב) ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו:

(יג) ויקרב משה את בני אהרן וילבשם כתנת ויחגור אתם אבנט ויחבש להם מגבעות כאשר צוה יקנוק את משה:

ויקרא פרק ד פסוק ב (פרשת ויקרא) - ג (פרשת ויקרא)

(ב) דבר אל בני ישראל לאמר נפש כי תחטא בשגגה מכל מצות יקנוק אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה:

(ג) אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן בקר תמים ליקנוק לחטאת:

תורה תמימה ויקרא פרק ד פסוק ג (פרשת ויקרא)

אם הכהן המשיח - ת"ר כהן למעט מלך, משיח למעט מרובה בבגדים, הכהן המשיח זה כהן גדול שאין משיח על גביו, יצא משוח מלחמה שיש משיח על גביו [הוריות י"ב א']:

אם הכהן המשיח יחטא - חטא עד שלא נתמנה ואח"כ נתמנה הרי הוא כהדיוט, דכתיב אם הכהן המשיח יחטא - פרט לקודמות [שם י' א']